

med til de Ændringsforslag, han har stillet, som i øvrigt ikke ere meget indgribende, og som han anførte ganske gode Grunde for, idet han paaberaabte sig et Par praktiske Eksempler og Sagens Natur i det hele taget, ligger det i, at jeg mener, at det er urigtigt, at vi paa dette Omraade gribe ind, saa længe vi ikke have vedtaget en Straffelov, der er affattet med dette for Øje. Vi vide jo alle, hvorledes vor Straffelov netop slet ikke er affattet med det for Øje, at Sager, der anlægges privat mod militære, i alle Tilfælde skulde gaa over til civile Domstole. Det er mig ikke muligt at se, om man ikke selv ved det ærede Medlems velvillige og uskyldige Ændringsforslag kommer ind paa Forhold, hvorved vi i Virkeligheden gribe ind paa Ting, der ligge under den militære Straffelov, og som Militæret er interesseret i at faa tagne op til Undersøgelse. Men at have samtidig en privat Sag og en Undersøgelse af det offentlige løbende ved Siden af hinanden kan i mange Tilfælde være uheldigt. Da jeg nu ikke kan overse, hvad det kan medføre, mener jeg ikke at kunne gaa ind paa Ændringsforslagene, og jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem, at han lader sit Ændringsforslag under Nr. 2 falde. Det ærede Medlem udtalte en Tvivl om, at Affattelsen af § 1 var korrekt. Han frygtede, at denne Affattelse kunde medføre, at Sager, der nu skulle paadømmes ved de civile Domstole, skulde føres tilbage til Paadømmelse ved militære Retter. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i sine Betragtninger. Jeg tror ikke, at han behøver at have den Frygt, som han synes at nære, men, som han for Resten sagde, hvilede paa en foreløbig Undersøgelse. Jeg tror, at denne Affattelse er en Betyggelse. Meningen har, som jeg ogsaa udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, været den, at Sager, der hidtil have hørt under civile Domstole, ogsaa fremdeles skulde høre derunder.

Det ærede Mindretal frygter for, at man ved at vedtage den her foreslaaede Reform, som upaatvivlelig er et Fremskridt, skulde hindre Vedtagelsen af en Retsreform paa det militære Omraade, der fuldt ud kommer til at svare til den borgerlige, naar den kommer. De frygte for, at denne Reform skal blive af betydelig Varighed og udskyde Tidspunktet for den endelige, saa haardt tiltrængte Reform. De have imidlertid ikke fremført noget Bevis for, at deres Frygt er berettiget, og den er ogsaa ganske ugrundet. Men ud fra denne Frygt og lignende praktiske Skridt, som

de Herrer af den Grund her ville foretage, vilde man kunne standse en hvilken som helst Reform, et hvilket som helst Fremskridt, som ikke fuldt tilfredsstillende ens egne Ønsker, og det vilde vist være forkert; saaledes har Rigsdagen jo heller ikke set paa Sagerne hidtil.

Jeg skal nu fremsætte nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af, hvad der er fremført og i Anledning af Mindretallets Ændringsforslag. De ærede Medlemmer af Mindretallet ere jo uenige om, hvem Ordførerskabet med Rette tilkommer, hvem der har lavet Ændringsforslagene osv. Det er en Selvfølge, at jeg ikke skal blande mig i denne Strid. Ændringsforslagene blev motiverede af to af Mindretallets Medlemmer og væsentlig ens af begge. De holdt begge paa, at der skulde være en Drøftelse forud for Domsafsigelsen, idet Dommerne da alle skulde have Lov til at drøfte Sagerne indbyrdes. Jeg erkender selvfølgelig — og det gør jeg jo, idet jeg tiltræder Flertallets Ændringsforslag —, at Dommerne skulde have lige Ret og ikke kunne tiltales eller fortrædiges i Anledning af deres Dommergerning, det sker heller ikke nu. Jeg udtalte mig ved 1ste Behandling selvfølgelig i samme Retning. Jeg erkender det, og jeg har ikke noget imod, at det indsættes i Lovforslaget. Men naar Mindretallet samtidig vil have indsat, at Dommerne skulde forhandle om Stillingen, inden Dommen afsiges, maa jeg sige, at jeg tror, at man derved i Virkeligheden vil gøre det vanskeligere at naa en upartisk Dom eller i hvert Fald skade Stillingen indenfor Domstolen. Thi man kommer derved let til at genere Underklasserne og de menige. De ere, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov) meget rigtigt gjorde opmærksom paa, bedre stillede, naar denne Forhandling ikke finder Sted. Ingen kan da med Skin af Ret gøre dem Bebrejdelse for, at de muligvis under den forudgaaende Forhandling have ladet sig trykke til at indtage en anden Stilling end den, de ellers vilde have indtaget, have ladet sig paaoktrojere en bestemt Mening. Jeg tror ikke, der vil blive gjort noget Forsøg paa noget saadant, men mange vilde let gaa i den Forestilling, at det skete, idet man nok ved, at der er adskillig Forskel paa en højtstaaende Officer — og en Mand paa en Snes Aar, der lige er kommet ind som Soldat. Det synes mig ganske naturligt, og det forekommer mig derfor ikke, at man værner Dommernes Frihed ved at indføre en Bestemmelse som den, Mindre-